

REVISTA QUINCENAL DE CRENTE S GALEGOS

IRIMIA

O maior de vós sexa o máis pequeno

ANO XXXI • Nº 834 - Do 5 ao 19 de xuño de 2011

TREMENDA GAIVOTA

A foto que fala

Atope as oito diferenzas.

O trasno O lado escuro

Daniel López

Escríbese e pregúntanse algún -non demasiados, non- por ese fenómeno berlusconiano, e galaico-valenciano, tamén astur-caló, celtibérico, en suma, de premiar cunha enxurrada de votos a listas con imputados por corrupción e outras herbas con similares contraindicacións.

Xa se ten escrito e dito por estas páxinas que no electorado hai diferentes varas de medir. Aos de cor azul xa se lles dá por descontado que van “pasar cousa” e que vai haber un considerable incremento do “arrimar arri-meime fume arrimando”. Pero, aí dos vermellos, dos verdevioletas!; aí dos que levan na fronte unha estrela!; aí dos que levan no bico un cantar!

En parte terá que ser así, porque nada vai cambiar se os métodos non cambian, que non vai ben o viño novo en pebellos vellos. O obxectivo da esquerda debería ser cambiar a orde das cousas, non fortificarse no poder, non instalarse só na promesa futura, mentres reproduce os vicios e as des-

viacións do poder, tan vellas coma o mundo.

Con todo, os fenómenos sociais, como ese de premiar o lado escuro, ten sempre máis dunha causa. Hai veces que a vida nos dá certas claves. Cou-sas como que, despois dun terremoto, con xente “expulsada” dun fogar pre-cario, durmindo en polideportivos, con meniños ó lombo, se atopen coa sorpresa de que o prezo dos alugue-res se acaba de multiplicar por tres. Oferta e demanda, dirán os liberais; porca miseria, dicimos o resto. Éche o lado escuro, que emerxe vitorioso á hora da verdade, á hora do xuízo, no momento de demostrar que somos persoas. Porque o lado escuro ten o seu “glamour”, por suposto.

Os comportamentos electorais non son casuais. Hai algo aí no fondo que quere cheirar a podre, pero vestidoño con calquera trapo de Gucci e Ralph Lauren, disimula que non vexas.

Editorial 22-M, a vitoria das gaivotas

Vaga de dominante mar azul

É difícil non admitir que unha crise coma esta é un tsunami -un *Prestige*, quizais- para quen lle cadre estar no goberno. Tamén é certo que Zapatero fixo mal e tarde os deberes en economía, con nula previsión; que se xogou cos investimentos públicos con gran alegría e pouco rigor; que se abusou da débeda cando non era precisa, ata situarse a un metro do abismo e non poder recorrer a ela, agora cando si é necesaria; que se usou e abusou, propagandisticamente, ata o cansazo xeral, de temas como igualdade e a dependencia, con lixeireza de discurso e pouca sensatez económica; que se foi xeneroso coa banca, pero pouco esixente con ela; que se reforzou toda unha estrutura de poder –cara e pouco efi-

ciente- no aparato do estado central, duplicando os organismos e competencias xa asumidas polas autonomías (vivenda, servizos sociais, desenvolvemento rural, igualdade, etc.).

E así foi. Estas pasadas eleccións e as futuras xerais de 2012 poderían deixar un panorama no que o PP sería practicamente o dominante de todas as institucións, un panorama só comparable co PSOE

O “voto situacionista” deulle ao socialismo español a maior das labazadas.

de González do ano 82.

O *zapaterismo*, os seus líderes e lideresas, reveláronse mediocres e planos, e foron esgotándose. Por iso, no conxunto do Estado, esta era a “vendetta” dunha cidadanía cabreada, de toda unha parte “central” do electorado que non vota por ideoloxía, senón por instinto, segundo as situacións. O “voto situacionista” acaba de lle dar ao socialismo español a maior das labazadas.

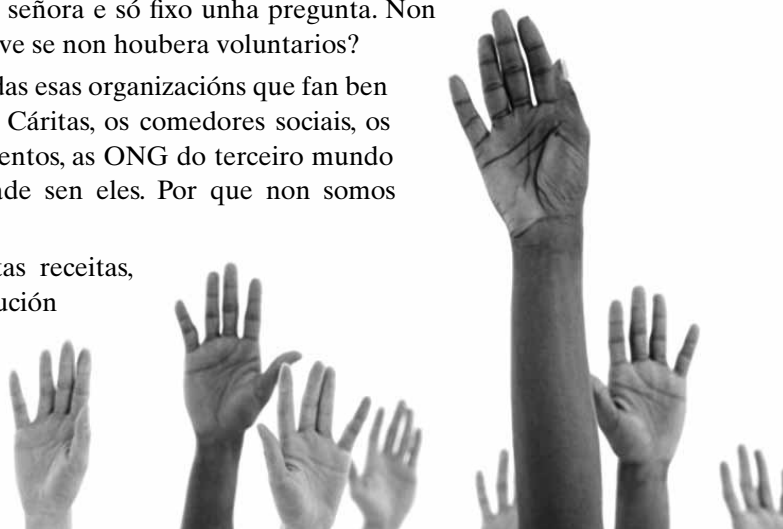
Continúa na páxina 6

Rumores de esperanza

O outro día escoitaba un faladoiro na radio co tema de sempre. Co único tema. Falábase da crise. Un grupo de sabios que todo o saben opinaban e debatían sobre a débeda, sobre a crise financeira, sobre Grecia e Portugal, sobre mercado laboral. Cando abriron o micrófono á participación dos oíntes houbo unha chamada que me fixo espertar do aburrimiento do faladoiro. Era unha señora e só fixo unha pregunta. Non cren que a crise sería moito máis grave se non houbera voluntarios?

Mentalmente a miña cabeza foi a todas esas organizacións que fan ben as cousas. Penso nos comedores de Cáritas, os comedores sociais, os refuxios, albergues, o Banco de alimentos, as ONG do terceiro mundo e penso que sería da nosa sociedade sen eles. Por que non somos conscientes da súa importancia?

aA solución á crise pode ter moitas receitas, pero mentres que algúns teñen a solución aos problemas de xeito restritivo hai moita xente no noso entorno que levan botando unha man e desenvolvendo a súa xenerosidade. Grazas, voluntarios e voluntarias.

1

3

2

4

A peneira

1

O labor de **DIVULGACIÓN** científica de Xurxo Mira, profesor de Electromagnetismo da USC, foi recoñecido co Premio J. Savirón. Este galardón recoñece a claridade e a emoción coas que está a espallar os segredos e tesouros do saber na sociedade, xa a través do Programa ConCiencia, xa na súa participación con concurso televisivo Cifras e Letras. Na foto, nunha catequese de confirmación no seu Baio natal, servizo que cumpre desde os 14 anos.

2

A Rede Social Galicia Sur, na foto, e Amnistía Internacional denuncian que as Administracións públicas seguen a esquecer os **SEN TEITO**. Vigo é a única das sete grandes cidades galegas que aínda non conta cun albergue público. Un 35% das persoas sen teito son inmigrantes, sendo un colectivo entre o que destaca unha maior taxa de mulleres. Os datos falan de que tres de cada dez son enferm@s crónicos (en EEUU, o 20%). Polo que se refire aos servizos, sete de cada dez centros son privados, nos que un 60% dos traballadores desenvolven o seu labor de xeito voluntario.

3

Na Pascua visionamos O ceo aberto, un documental do director mexicano Everardo González, onde traza un retrato sobre **SANTO** das Américas, Óscar Romero, e o seu asasinato. O seu martirio lembra 75.000 mortos en 12 anos de guerra civil no Salvador. Ignacio Ellacuría, asasinado 9 anos máis tarde, proclamara despois de portar o seu cadaleito, "con Romero, Deus pasou polo Salvador".

4

As biotoxinas infectan algunha das 3.360 bateas existentes en Galicia. A UE impón o seu control químico, o que provoca que permanezan pechadas máis tempo, desprezándose o tradicional sistema de biolóxico de control. Das 47 novas iniciativas ecolóxicas presentadas no 2010 neste sector, destaca o proxecto realizado en Vilanova, onde se avanzou na consecución dun **MEXILON** resistente ás toxinas, grazas a técnicas de selección e mellora xenética. Por outra banda, a Xunta convocou 261 novas prazas de mariscadores, coas que outorga as habilitacións para poder desempeñar este oficio: destacan as 62 para percebeiros ou as 71 para a recollida de navalla. Con todo, moi poucos dos permisos son novos, xa que a maioría son para cubrir as vacantes nas prazas xa existentes.

5

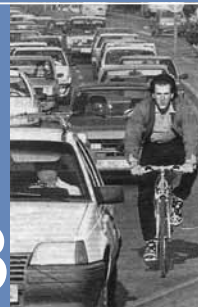
7

6

8

Alfonso Blanco Torrado

5

J. Goulão, elixido presidente do Observatorio Europeo de Drogas e Toxicomanía, impulsou, sendo o coordinador da loita antidroga, unha lei en Portugal (2001), que descriminalizaba a compra e consumo de droga, o que comportou unha redución do consumo. Na foto, Carmen Avendaño, de **ERGUETE**, que leva 25 anos traballando contra o narcotráfico, entrando no Pazo Baión, nun momento onde a reforma do Código Penal vai permitir a liberación de 69 narcos.

6

A bulimia e anorexia convertéronse nunha doenza crónica para 30% dos afectados. Mais aínda nos atopamos, posiblemente, coa tripla destes aínda sen diagnosticar. Os datos fan que un 30% dos nenos son obesos. **ABAGAL** (Asociación de Bulimia e Anorexia de Galicia), urxe a implantación da educación alimentaria e a creación de unidades de autoaxuda. Neste momento existe só unha unidade en Santiago, que conta con 13 prazas de hospitalización. Segundo a OMS, o 1% da poboación sofre anorexia e o 3% bulimia.

7

O CORPUS clama caridade. En Lugo, cun albergue para 22 persoas sen teito, 100 familias sen fogar viven apiñadas en pisos. A Cruz Vermella atendeu 275 persoas no 2010. O Banco de Alimentos, sustenta 357 persoas, das que o 40% son transeúntes. No comedor de San Froilán, atendido polas Irmás da Caridade e por 20 voluntari@s, triplicouse a demanda, até acadar 120 asistentes diarios. En Galicia fálase da existencia de 580.000 de persoas que viven na pobreza severa.

8

O 5 xuño, Día Mundial do Medio Ambiente, é un bo momento para confirmar a nosa preferencia polas **BICIS**. Superamos o máximo legal de emisión de gases efecto invernadoiro, sendo Ourense, polas súa situación e condicións climáticas, a que conta cuns datos máis elevados, malia posuímos un sistema ruín de medición. Preto de nós, 10 cidades van ter metro e 12 áreas tren de proximidade, unha aposta polo transporte público que urxe nas nosas áreas metropolitanas, como a da Coruña, que engloba a 10 concellos (402.000 h) ou a de Vigo, con 14 (481.000 h.). De Carballo ó Ferrol hai 700.000 habitantes.

✿ 27891 CERVO (Lugo)
Teléf.: 982 - 55 78 41 - Fax 982 - 55 78 04
e-mail: sargadelos@sargadelos.com

✿ O CASTRO DE SAMOEDO
15168 Sada (A Coruña)
Teléf.: 981 - 62 09 37/62 02 00
Fax: 981 - 62 38 04
e-mail: ocastro@sargadelos.com

✿ Rúa Nova, 16
15705 SANTIAGO DE COMPOSTELA
Teléf.: 981 - 58 19 05 - Fax 981 - 58 58 88
e-mail: galeriasantiago@sargadelos.com

✿ Real,56
15003 A CORUÑA
Teléf.: 981 - 22 26 04 - Fax 981 - 22 26 04
e-mail: galeriacoruna@sargadelos.com

✿ Provença, 274 - 276
08008 BARCELONA
Teléf.: 93 - 215 03 68 - Fax 93 - 215 01 79
e-mail: galeriabarcelona@sargadelos.com

✿ Zurbano, 46
28010 MADRID
Teléf.: 91 - 310 48 30 - Fax 91 - 310 48 30
e-mail: galeriamadrid@sargadelos.com

✿ Habana, 12
32003 OURENSE
Teléf.: 988 - 37 09 26 - Fax 988 - 37 09 28

✿ Rubalcava, 30 - 32
15402 FERROL
Teléf.: 981 - 35 37 14 - Fax 981 - 35 37 16
e-mail: ferrol@sargadelos.com

✿ Pza. Sto. Domingo
27001 LUGO
Teléf.: 982 - 22 78 04 - Fax 982 - 24 49 13
e-mail: sargadeloslugo@terra.es

✿ Urzáiz, 17
36201 VIGO
Teléf.: 986 - 22 00 50 - Fax 986 - 22 04 74
e-mail: info@galeriasargadelos.com

✿ Oliva, 24
36001 PONTEVEDRA
Teléf.: 986 - 85 25 84 - Fax 986 - 85 79 18

✿ Pza. de España, 2
27400 MONFORTE DE LEMOS
Teléf.: 982 - 40 26 57 - Fax 982 - 41 60 33
curgal@curgal.com

✿ Conde de Fenosa, 38
32300 O BARCO DE VALDEORRAS
Teléf.: 988 - 32 05 86

✿ Rúa Castelao, 52
36980 O GROVE
Teléf.: 986 - 73 09 68 - Fax 986 - 73 23 34
espiroide@yahoo.com

✿ Calvo Sotelo, 8
36680 A ESTRADA
Teléf.: 986 - 57 52 46 - Fax 986 - 57 02 94
sargadelos@aestrada.com

Editorial

22-M, a vitoria das gaivotas

A resaca bipartita e os náufragos Vázquez&Vázquez

En Galicia o tsunami quedou en vendaval do sur, porque aquí xa nos “adiantamos” en 2009, e porque xa fomos comprobando o que dá de si a saída da crise pola dereita: desmantelamento do estado social e reconstrución dunha rede clientelar altamente perigosa para a honestidade “sempre fráxil” de certa clase política. Así que o PP, en termos de poder municipal, “só” gobernará o 53% da poboación de Galicia.

Tamén é certo que Galicia non necesita demasiadas desculpas para votar PP. É o partido por defecto, como o PNV en Euskadi. Ser do PP, en moitos ambientes, é coma ser católico hai uns anos: mámase e, chegado o caso, bautízanse os nenos e fan a primeira comunión, crean ou non. Comer hai que comer.

Os outros teñen que demostrar moito máis, ter forza e crédito persoal, ser convincentes como “algo realmente diferente”... para inverter a tendencia “natural”. E iso pasou en certos concellos, que aturaron en pé o temporal. Pero, no cómputo xeral, nin PSdeG/PSOE nin BNG están repostos e recompostos da traxedia do 2009. Dise que escolleron líderes de transición, mais semella que están instalados nesa transición e no “velas vir”. Ningún dos Vázquez funciona. Carecen de credibilidade –a chulería nunca a substitúe-, non representan unha alternativa crible, son de perfil gris, con discursos e tics enferruxados.

Concretamente, a situación do BNG é para preocuparse. Nun momento no que o PSOE está en horas baixas o BNG non é quen de aproveitar a situación

Nin PSdeG nin BNG están repostos e recompostos da traxedia do 2009

e perde 55.000 votos e 75 concelleiros e non vai estar no 25% das corporacións. O momento de maior éxito electoral do bloque coincidiu coa crise do PSOE de Almunia, pero agora as tornas son ben diferentes: a división interna, os predomínios e as depuracións de listas, o déficit de liderado, a desconexión coa sociedade. O rumbo é, cando menos, incerto.

A lingua das gaivotas

Non é difícil saber en que idioma grallan as gaivotas. Aquí xa nos coñecemos case todos e todas. A lingua galega, unha das causas desta revista, vai vivir outra volta tempos de escurecemento. Certos concellos –por exemplo o de Compostela- eran pequenos símbolos, imprescindibles símbolos, de que o idioma galego era válido e útil para calquera esfera da vida, para calquera nivel de poder social. Teremos que reorganizar a resistencia lingüística? En calquera caso, aquí está esta pequena revista para seguir proclamando e experimentando o dereito e a posibilidade de vivir en galego na nosa Terra.

O Peto do Santo Antón

Rubén Aramburu

Cúmpanse 100 anos do nacemento de Alvaro Cunqueiro e os irimegos temos que celebralo moi ben porque era coma nós, crente e galego. Para min que merecía o premio nóbel moito mais que outros que o levaron, pero quizais foi mellor así, ultimamente danlle ese premio a xente moi rara que logo anda a disparar mísiles por aí. O Cunqueiro era un tipo moi orixinal, non podía ser menos sendo de Mondoñedo. Dicía Fole que de aló eran os tipos máis ocorrentes e curiosos que coñeceu na súa vida. Moito teño gozado lendo a Cunqueiro, e aínda hoxe que vou descubrindo artigos descoñecidos publicados en xornais de aquí e de aló. A descrición que fai dos tipos da nosa terra é xenial e precisaría dunha lei de protección da especie, pois con iso da globalización desaparecen os ocorrentes.

Cunqueiro era home orante, unha oración moi de mañanciña, de néboa sobre os tellados e os outeiros, de salmodias acompañadas co son dos regatos e que ruben cara o ceo polo fume santo das lareiras prendidas polas avoas. Unha oración de solpor, cando o cuco chama a vésperas desde os soutos e as carballleiras. Unha oración con arrecendo a mazás, a fentos, a terra e manancial. Moi franciscana, non si?

"Eu son un rezador" dicía, "non hai home máis feliz nin máis dono do mundo e de si mesmo có home que humildemente se axeonlla e reza". Proponho a Irimia que busquemos un recuncho para por durante este ano cousas de Don Alvaro, nun recunchiño, de cor azul ou verde, coma se fora a Fonte vella de Mondoñedo, onde sentar e calmar a sede na caloraza do verán.

Eu xa me adianto e déixovos esta fermosura:

"Fago cunca coas mans e recollo
as palabras humildes e penitentes
de todos os que aquí rezaron nos séculos
e engado as miñas, cristiás e galegas,
por lles axudar, e por axudarme. Amén"

O CARRABOXO por KOBÉ LOIS

Juan Soutullo impartindo un curso de técnicas de busca de emprego

A Fundación JuanSoñador é unha iniciativa social da Familia Salesiana, que se constitúe no ano 2002. A finalidade principal da Fundación é a prevención, educación e promoción social integral de nenos/as, mozos/as e familias dos sectores en situación de marxinalidade e de exclusión social, cunha maior incidencia en Galicia, Asturias e Castela e León, así como en países en vías de desenvolvemento. A primeira liña prioritaria de intervención da Fundación JuanSoñador en Galicia é a atención a persoas inmigrantes. Conversamos con Juan Soutullo que traballa no centro Teranga de Ourense.

A xente inmigrante está no centro da vosa preocupación. As vosas razóns teredes...

Digamos que se apostamos por unha “teoloxía política desde a inmigración”, por tomar como base a dignidade de cada persoa e os seus dereitos fundamentais, por unhas sociedades integradoras, temos que avogar pola interculturalidade como elemento de riqueza e de achegamento. Unha sociedade na que todo o mundo conta

como resposta a novas necesidades emerxentes entre a poboación estranxeira, o Programa Teranga vaise ampliando con servizos complementarios de orientación laboral, xurídicos e residenciais, e coa presenza noutras localidades (A Coruña e Ourense), conformando unha rede de atención a persoas inmigrantes en Galicia, tendo por obxectivo central a promoción da cultura de acollida e a busca de alternativas e ferramentas de intervención social para a súa inserción. A Obra Social de Nova- caixagalicia patrocina este programa dende o ano 2006, coincidindo coa apertura, en Ourense, da casa de acollida para persoas inmigrantes.

Teranga, que en wolof (dialecto senegalés) significa “hospitalidade”

(e ningún sobra), onde nos recoñecemos no rostro do outro/a. Unha sociedade de diálogo. Unha sociedade que redistribúe os bens entre todos os seus cidadáns. Unha sociedade que non vive de costas á realidade, e que entende que os procesos migratorios estiveron presentes dende comezo dos tempos.

Como nace o voso proxecto?

No ano 2004, inicia a súa andaina o primeiro proxecto de atención a persoas inmigrantes, coa apertura dun centro intercultural na cidade de Vigo, baixo o nome de **Teranga**, que en *wolof* (dialecto senegalés) significa “hospitalidade”. En sucesivos anos,

Que ofrece o programa á xente inmigrante nas cidades galegas?

O Programa Teranga ofrece diferentes servizos, dependendo da localidade. O centro intercultural de Vigo é un punto de referencia e de encontro para persoas inmigrantes da cidade. Dispón de diferentes espazos para atención personalizada onde se lles facilita información, orientación e asesoramento social e atención xurídica. Os seus destinatarios/as tamén poden consultar ofertas de cursos, recuros da cidade e mesmo participar en actividades formativas. O Centro sociolaboral da Coruña é un espazo de encontro, acollida e referencia para persoas inmigrantes de cidade.

Neste proxecto trabállanse as dimensións persoal, social, administrativa e, de xeito especial, o ámbito laboral. Promóvese a sensibilización e concienciación social entre a poboación de acollida e as persoas inmigrantes. Tamén na Coruña contan cunha ciberaula e poden consultar ofertas de cursos e recursos da cidade.

Despois nace Teranga laboral...

Si, en maio do 2008 ponse en marcha o Proxecto Laboral, en Vigo, Ourense e A Coruña, con dúas liñas claras de acción. Por unha banda, o traballo directo con persoas inmigrantes; e pola outra, o contacto con empresas e entidades, de cara a favorecer a inserción sociolaboral. As actividades máis destacadas deste proxecto son a información e asesoramento laboral, a bolsa de emprego, e a mediación laboral (asinando convenios de colaboración con empresas e o facendo un seguimento laboral das persoas contratadas).

En Ourense, onde ti traballas, o servizo de Teranga é máis integral, pois se trata dunha casa de acollida...

Este proxecto quere ofrecer acollida a persoas e familias de inmigrantes que se atopan en situación de vulnerabilidade persoal e social, pondo en marcha un proceso educativo que favoreza a dotación de habilidades, actitudes e recursos que permita a súa progresiva inserción social e laboral.

O servizo de acollida temporal que ofrece a casa de acollida de Ourense cobre, con carácter temporal, as necesidades básicas das persoas, o aloxamento, manutención, cursos, orientación, trámites... todo isto encamiñado a facilitarlles a integración na nosa sociedade, e máis concretamente na cidade de Ourense, procurando dar solucións e estabilidade a súa situación persoal.

As familias residentes tamén contan cun servizo de atención infantil, que dá unha solución temporal a aquelas nais sen recursos económicos que, por motivos laborais, non poden asumir o coidado continuado dos seus fillos ou fillas.

Os vosos obxectivos van logo máis aló da primeira acollida...

Efectivamente é un servizo integral. É unha vivenda temporal para persoas inmigrantes sen recursos, pero tamén tratamos de crear un ambiente familiar e o intercambio entre culturas, dada a diversidade de países de procedencia. Ademais traballamos

Curso de soldadura

Inmigración: mitos e datos

O último estudo da Obra Social “laCaixa” pon de manifesto que os inmigrantes asentados en España achegan máis ao Estado de Benestar do que reciben. Hai datos obxectivos:

- O Estado español diferénciase claramente do resto de países de Europa occidental polo seu serodio e incompleto desenvolvemento do Estado de Benestar e polo seu baixo nivel de gasto social, significativamente inferior á media europea. En España realízase un importante esforzo financeiro no ámbito das pensións e a sanidade, pero préstase escasa atención ás políticas de vivenda, servizos sociais ou políticas de apoio ás familias.
- Actualmente a proporción do gasto sanitario que absorbe a poboación inmigrante equivale a pouco máis do 5% do total.
- Os estranxeiros consultan un 7% menos ao médico de familia, e un 16,5% menos ao médico especialista (segundo a Enquisa Estatal de Saúde).
- As taxas de desemprego das persoas inmigrantes achéganse xa de media ao 30%, en comparación cunha taxa de paro do 19% entre a poboación autóctona.
- Só un 6,8% das intervencións dos servizos sociais van dirixidas á poboación inmigrante.

A inmigración ten garantida temporalmente a sostibilidade financeira do sistema de pensións (malia pospoñer o problema á seguinte xeración).

- Segundo a Comisión Europea, os nacementos en España durante as vindeiras dúas décadas apenas compensarán as defuncións, e só a entrada de persoas estranxeiras lograría aumentar a poboación activa que contribúa á seguridade social, polo que se precisaría recibir, cando menos, sete millóns de inmigrantes nos vindeiros vinte anos, para que a taxa de dependencia quedase no 34%.

Convivencia nas Termas Outariz

a mellora das habilidades sociais e as capacidades das persoas, para gañaren autonomía. E por suposto a formación para o traballo e a orientación e o acompañamento para a inserción laboral.

De canta xente falamos?

O proxecto facilita un máximo de 24 prazas, tanto para adultos como para familias con nenos a cargo, e proporciona a acollida de poboación inmigrante que chega á cidade de Ourense ou que xa reside nela. Hai tamén

inmigrantes que non estean recibindo, por parte doutras entidades, ningunha outra axuda, ben económica, de manutención ou de aloxamento.

Como está a casa organizada?

O Equipo Educativo do proxecto é o encargado de valorar a acollida destas persoas, en base á súa situación e as circunstancias educativas da casa de acollida. O espazo, a ocupación e os criterios socioeducativos son os que marcan o ritmo e a prioridade de entrada na casa de acollida.

O tempo de estancia na casa de acollida é moi variable, dependendo da situación das persoas, do seu PEI (Proxecto Educativo Individualizado) e dos obxectivos que o Equipo Educativo vai marcando con cada persoa residente.

O servizo de acollida temporal incide en diversas áreas de traballo e accións. Cada unha destas áreas e accións están orientadas a un traballo en rede con distintas entidades e asociacións da cidade que ofrecen servizos similares ou especializados, posto que a finalidade deste proxecto non é duplicar servizos xa existentes na cidade, senón buscar a complementariedade.

A nosa metodoloxía, en todo momento, baséase nun ambiente fami-

liar, a través dunha relación persoal de acollida e de diálogo.

Que é iso de “Sumando soños”

“Sumando soños”.. un dos nosos retos. Nesta andaina de acollida e convivencia, é fundamental que a poboación galega coñeza e acepte as persoas que chegan doutros lugares. Por iso consideramos preciso desenvolver accións paralelas de sensibilización social e educar na non discriminación. Unha das nosas tarefas é dar a coñecer o descoñecido, para botar embaixo medos e prexuízos, e favorecer así actitudes tolerantes que nos permitan vivir a todos/as en harmonía nunha sociedade intercultural.

Unha das nosas tarefas é dar a coñecer o descoñecido

inmigrantes do espazo comunitario. A condición, por dicilo así, é que se trate de persoas en situación de vulnerabilidade, é dicir, ás que non lles sexa posible o acceso á vivenda á educación ao emprego, á sanidade, etc... xente que ten moitas menos oportunidades por proceder dunha cultura e un contorno social diferentes. Dáse, ademais, prioridade a aqueles que se atopan nunha situación administrativa irregular ou inestable e a persoas

Datos de contacto:

PROXECTO CENTRO INTERCULTURAL - VIGO

Ronda Don Bosco, 43 - baixo

36203 - Vigo

Tel.: 886 116 485

Correo-e: terangavigo@fundacionjuans.org

PROXECTO LABORAL - GALICIA

Ronda Don Bosco, 43 - baixo

36203 - Vigo

Tel.: 886 116 485

Correo-e: terangalaboral@fundacionjuans.org

PROXECTO CASA DE ACOLLIDA - OURENSE

R/ Alfredo Brañas, 39-H

32001 - Ourense

Tel.: 988 511 673

Correo-e: terangaou@fundacionjuans.org

PROXECTO SOCIOLABORAL - A CORUÑA

Praza María Auxiliadora, 7

15002 - A Coruña

Tel.: 981 102 978

Correo-e: terangacoruna@fundacionjuans.org

Internacional

O conflito entre Camboxa e Tailandia

Moitos son os conflitos que causan vítimas inocentes. A uns a prensa internacional ponos en evidencia, con información moitas veces pouco obxectiva e outros, como este que acontece en terras asiáticas, simplemente son silenciados ou esquecidos. No pasado mes de abril a disputa por un templo deixou 11 soldados mortos de tropas de Tailandia e Camboxa.

Un conflito enquistado

O templo de Ta Kwai, na franxa fronteiriza que separa a provincia tailandesa de Surin co norte de Camboxa, forma parte do antigo complexo arquitectónico de Ta Muen e é outro dos legados da milenaria civilización xemer cuxa soberanía é disputada por Tailandia e Camboxa. Os templos de Ta Muen, do século XII ou principios do XIII, e de Ta Kwai, do século XII, foran ambos o centro dos enfrontamentos antes de que saltasen a Preah Vihear.

Este contencioso entre Camboxa e Tailandia cobrou forza en 2008 cando o templo foi declarado patrimonio da humanidade e a UNESCO o inscribiu dentro do territorio camboxano. Tailandia admite que o conxunto monumental se atopa en chan camboxano, tal como sentenciou o Tribunal Internacional da Haia en 1962, pero reclama unha zona de 4,6 quilómetros cadrados situada nos arredores do templo.

Os enfrontamentos producíronse ultimamente no contorno do templo de Preah Vihear, un monumento do século XI declarado patrimonio da humanidade pola UNESCO e a máis de cen quilómetros ao leste de onde empezaron as hostilidades con anterioridade.

Un conflito que abre negociacións

Os dous países asinaron en 2000 un memorando de entendemento. O pasado marzo, os gobernos de Camboxa e Tailandia aceptaron negociar coa mediación de Indonesia o contencioso territorial que os enfronta pola soberanía dunha pequena zona situada á beira do templo de Preah Vihear, tamén na fronteira común.

Con todo, despois Tailandia cambiou de opinión e negouse a negociar unha solución con Camboxa aducindo que a presenza de observadores indonesios na zona en disputa podía complicar a situación. Posteriormente o primeiro ministro de Tailandia, Abhisit Vejjajiva, instou ao Goberno de Camboxa a renovar as conversacións a dúas bandas

a fin de evitar unha escalada do conflito. A pesar destas boas intencións, o Goberno de Tailandia aprobou manter a presión militar para expulsar as tropas camboxanas da zona, acentuar o esforzo diplomático para que Camboxa acepte o diálogo bilateral e revisar a cooperación bilateral. Pola súa banda, Camboxa, por medio dun comunicado emitido polo seu Ministerio de Defensa, condenou en “duros termos estes repetidos actos de agresión” e precisou que “o obxectivo aparente de Tailandia é facerse co control destes templos, que son camboxanos”.

A Asociación de Nacións do Sueste Asiático (ASEAN), cuxa presidencia temporal ocupa Indonesia, tratou o conflito nunha reunión a finais de febreiro e xurdiu a iniciativa da mediación. Porén, ningún dos chamamentos á calma e ao diálogo da ONU, a ASEAN e Estados Unidos conseguiron deter a escalada de tensión.

O cruzamento de acusacións entre ambos os gobernos, coma a de que Tailandia presuntamente usou armas químicas ou que Camboxa utiliza civís como escudos humanos, contribúe a enturbar a situación.

Esperemos que o diálogo, a xustiza e a paz se imponhan nestes países asiáticos.

Vista aérea do templo de Preah Vihear

Cartas

Democracia real, aínda non

José Ignacio González Faus

Bravo raparigos. Xa me sorprendía que non acabádeses saltando un día. Pero todo ten os seus ritmos, e a indignación social tamén. Non comparo iso de democracia real “xa”, porque tardará bastante. Pero agradezo a vosa proclama de que a nosa democracia é profundamente irreal, case só virtual. Os que vos critican desde as súas butacas din que “non propoñedes solucións”; sen decatarse de que estades facendo un diagnóstico moi exacto. E que, como pasou coa sida ou co cancro, só cando se ten o diagnóstico podemos comezar a buscar o remedio ou a vacina.

Comprendestes nas vosas carnes que este capitalismo global é incompatible coa democracia e que, de seguir por el, encamiñámonos non só a crises sucesivas, a niveis masivos de paro e a xeracións perdidas coma a vosa, senón a unha forma de fascismo permisivo. **A nosa democracia é irreal porque non pode haber auténtica democracia política sen democracia económica e, no campo económico, vivimos baixo a ditadura “dos mercados”.**

Son dos que cren que mellorarán algo as cousas cando governe o PP: pero non porque teña un mellor programa

económico (demasiado tempo levamos vendo que non ten ningún), senón porque entón os poderes económicos afrouxarán, as billas financeiras abrirán un pouco a man do crédito, e aceptarán correr algún risco a cambio de asegurar un goberno perpetuo da dereita. Logo, tralos primeiros éxitos aparentes nas cifras de paro e de crecemento, xa se encargarán de impoñer sucesivos pasos cara ao desmonte do estado do benestar: privatizacións da saúde e demais bocados apetitosos. E entón será a hora do pau.

Supoño que coñeces un escrito exemplar de Julio **Anguita** renunciando á súa pensión como ex-deputado porque “coa pensión como mestre xa se pode vivir suficientemente”. Carta que, ao seu tempo, compararon algúns cos emolumentos que Aznar ou Felipe González engaden ás súas “modestas” pensións de ex-presidentes. E que a outros lles mereceu o comentario de que Anguita será un bo home “pero desfasado”. Sen percibir que dicindo iso botaban pedras ao seu propio tellado: porque recoñecían que a honradez é algo desfasado nun sistema como o noso.

Como o mostra a presenza de corruptos en todas as listas e que os partidos

non reaccionen eliminándoos senón pretendendo que os outros teñen máis. Como o demostra a obscena negativa a reformar unha lei electoral que lles asegura a cadeira por moi inimigos que parezan entre si. Como o demostra tamén o bo de E. Abidal que, tras unha experiencia en que viu a morte de cerca, comprende que na vida hai cousas máis humanas e máis importantes que o diñeiro e vende os seus coches para dar esmolas a enfermos e hospitais; pero non se decata de que deste xeito non fai máis que agravar a crise porque, se todos fan o mesmo, baixa a venda de coches e a nosa economía non remonta. Que **o noso sistema só pode funcionar malgastando; e só sabe producir moito a base de repartir moi pouco.**

Por iso vós dixestes moi ben que **non sodes anti-sistema senón alter-sistema.** Moito máis cando vimos como, pasado o primeiro terror que espertou a crise, non se cumpriu absolutamente nada daquilo de “refundar o capitalismo” que prometeron cando os atenazaba o pánico: nin supresión de paraísos fiscais, nin taxa Tobin... “É que son cousas moi difíciles!” Coma se non fose máis difícil aínda combater á sida cando estalou e nin sabíamos o que era. Pero claro: a sida podería afectarlles tamén a eles. Aí tedes ao señor DSK e ao FMI que levantan un escándalo por unha (suposta ou real) violación dunha camareira, cando levan anos violando poboacións enteiras de países pobres sen escándalo de ninguén.

Teño suficientes anos como para que estas palabras cobren certo carácter de testamento. Permitídemme pois suxerir algúns horizontes para o voso traballo futuro. En primeiro lugar, **non aceptedes a palabra de ninguén que non vise e palpase a crise de cer-**

ca: que non coñeza eses rostros tristes de nenos famentos, nin a desesperación das nais cando oen chorar de fame ao neno; que non vexa a mirada baixa do señor en paro crónico que non se atreve nin a levantar a vista porque se culpabiliza el do que lle pasa á súa familia; a ninguén que non poña os pés con certa asiduidade en lugares como a Mina de Barcelona, a Cañada Real de Madrid e outros semellantes.

En segundo lugar dous consellos do Novo Testamento (ao que non creo que coñezades moito, pero iso agora importa menos): “A raíz de todos os males é a paixón polo diñeiro” (1 Tim 6,10); sabía constatación feita hai

vinte séculos e moito máis valiosa na actual estrutura económica. A esa observación engadía san Pablo que debes “traballar a vosa liberación con temor e tremor”: porque ides ter non só moitos inimigos senón inevitables problemas ou divisións entre vós, e as típicas tentacións de incoherencia propias da nosa pasta humana. Pero sabedes xa que **a única posible solución do noso mundo é o que o mártir Ignacio Ellacuría chamaba “unha civilización da sobriedade compartida”**. Porque polo camiño que imos incúbase un dobre terrorismo (político e ecolóxico) que un día acabará connosco.

Grazas, ánimo e moita paciencia.

Carta

Unha vez pasadas as eleccións xa o podemos dicir libremente: o 15-M molesta. Enche as nosas prazas máis senlleiras de lixo e balbordo. É pouco hixiénico e espanta o turismo. E posto que a maioría social está connosco, non vos estrane que comecemos a pedir que se actúe. Madrid, Barcelona e a praza do Obradoiro non teñen por que seguir soportando esas acampadas. Non negamos que os primeiros días nos foron simpáticas. Nós tamén compartimos parte desa indignación, non por estarmos parados, que non o estamos (nin o habemos estar), senón porque levamos aturado estoicamente oito anos de zapateirismo no que houbo demasiados recortes no privado, no canto de recortes sociais (con máis efecto multiplicador nos nosos beneficios).

Cando as masas protestan nos países africanos ou musulmáns non lles falta razón: viven baixo un xugo opresor. Porén, as manifestacións de aquí son incívicas, porque desloca as nosas prazas (as africanas sempre o están). Alí son exóticas e teñen ecos de liber-

Joseph Seagull ten ben amoblada a cabeza.

dade. Aquí non son civilizadas, só hai que pasar por diante delas e comprobalo!

O do 15M non estivo mal ata o día das eleccións. Xa fartaba ser nós os únicos que nos queixabamos! Pero, que sentido ten agora que xa gañamos as eleccións? Non entendo por que hai que protestar! Daquela, que volvan para a súa casa e busquen traballo coma os demais, e non fiquen tomando o sol todo o día (panda de preguiceiros). Se aínda se puxesen cara o sol...

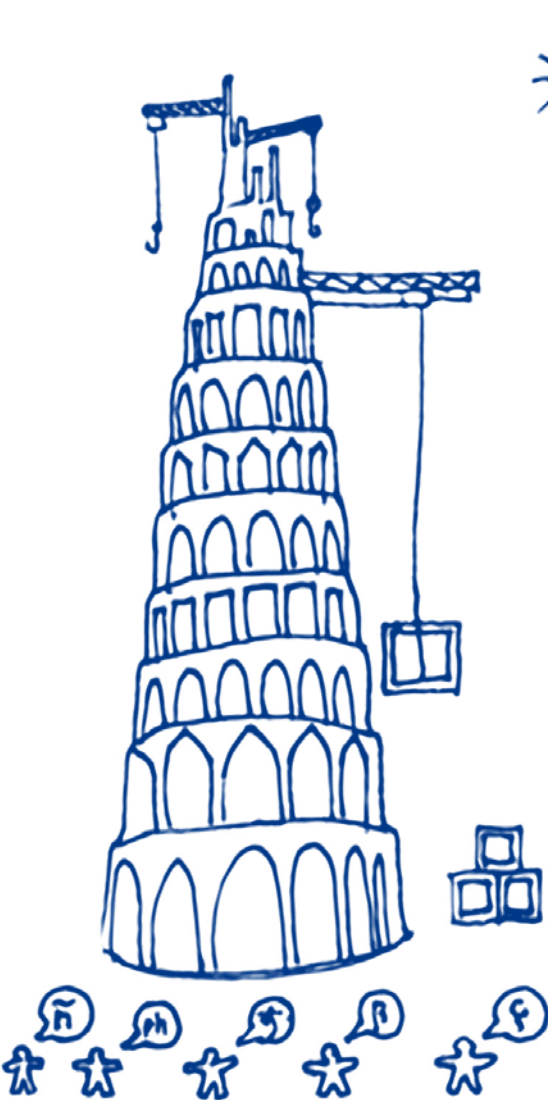
Enfadarse está ben. Pero isto xa... é demasiado! Se non saben nin o que queren. Só están aí por amolar.

Mais, hai que ser coidadoso! Non vaia ser que deamos un paso en falso e sumen simpatías...

Joseph Seagull, español

Joseph é un personaxe inexistente, nacido da fantasía. Todo parecido coa realidade é casual. Se alguén se sente reflectido nel, pregamos disimule as molestias. A creación de Joseph obedece ao imaxinario irimego.

A Candieira Babel e Pentecoste: o trunfo da diversidade

O episodio da torre de Babel (Xen 11) é un exemplo da chamada de Deus a saír do círculo onde se pechan os humanos. Adoita comprenderse coma un castigo de Deus a unha humanidade fachendosa que busca construír unha torre para chegar o ceo, evitando así ser dispersada. Mais pode presentarse como unha bendición: a dispersión pola Terra, como aconteceu cos fillos de Noé despois do diluvio, froito da alianza con Deus, permítelles repoboala e seren considerados os fundadores das diferentes razas e linguas. No entanto, os habitantes de Babel temían ser dispersados, para o que se refuxian nun concepto de unidade, de identidade (unha cidade única, unha soa torre, unha soa lingua), que só xera crispación na súa contorna. Non hai cabida para o diálogo, para a acollida, para a apertura ao diferente. Impoñen a súa verdade coma única, mesmo rivalizando coa de Deus. Neste contexto toma sentido o castigo divino, quen teme o desexo de poder e a tentación das persoas de se encerrar en si mesmas, nunha lingua e cultura única; fomentando a exclusión e a persecución dos e das que non respondan á norma; deste xeito busca reintroducir a diversidade e crebar o totalitarismo do pensamento único.

É a apertura e o envío que obra o acontecemento de Pentecoste (Feit 2, 5-12). Babel e a Pentecoste son parte dun mesmo movemento cara á diversidade. A sala onde os discípulos de Xesús se reúnen ábrese, saen fóra e pónense a falar. “Ao se producir aquel estrondo, xuntouse a xente e ficou moi desconcertada, porque cada un os sentía falar na súa propia lingua”. Triunfa a diversidade, a apertura aos demais para comprender o que din, para ouvir a súa verdade e, partindo desta verdade diferente da miña, poder reconstruír outra nova, máis rica, máis fiel á realidade. Empurrados por este impulso inicial, os apóstolos partirán cara ao que para eles eran os “extremos da terra”, para anunciar a boa nova de Xesús.

Cando a sociedade, unha organización, ou a Igrexa comezan a encerrarse nun pensamento e lingua únicos, malia que poda parecer que reforza a súa identidade a longo prazo fan que a perdan, froito do illamento no que se sumerxen. A presenza activa do Espírito, prometida por Xesús á súa Igrexa, debería salvala de descarriarse e abrila, sen temor, ás culturas, ao diálogo intercultural e interreligioso, ás investigacións teolóxicas diversas á ás novas modalidades de convivencia.

De Jacques Gaillot, Un catecismo con sabor a libertad

EDITA: Asociación A. IRIMIA

MESA DE REDACCIÓN: Daniel López Munoz, Luís Gómez Aldegunde, Pedro Pedrouzo Devesa, Rubén Rivas Vidal, Lidia Campos Chan, Manolo G. Turnes, Lines Salgado Iglesias, José Antonio Martínez. Tlf. 986 10 49 45.

COLABORADORES: Xosé Chao Rego, Victorino Pérez Prieto, Xosé Antón Miguélez, Manolo Regal, Alfonso Blanco Torrado, Xosé Lois Vilar, Marta Sopena, Gumersindo Campaña, Tareixa Ledo, Moisés Lozano, Clodio González Pérez, Antón Martínez Aneiros, Sara Paz Quiñones, Manuel Pérez Blanco, Xabier Blanco, Bernardo García Cendán, Valentina Formoso Gosende, Celia Castro Ojea, Xerardo Castedo Valbuena, Engracia Vidal, Francisco Xabier Martínez Prieto, Fernando Veiga, Antonio Pinto Antón, Bea Cedrón Vilar, Mariano Guizán Sánchez, Carmen Soto, Rubén Aramburu, Carme Soto, Marisa Vidal e Xan Guillén, Christina Moreira.

CORRECCIÓN LINGÜÍSTICA: Lidia Campos Chan, Luís Aldegunde.

RECEPCIÓN DE ARTIGOS E COLABORACIÓNS EN: revistairimia@asociacion-irimia.org

SUBSCRICIÓNS: Apdo. 296 - 15705 Santiago de Compostela. Telf.: 655 028 253 / subscripciones@asociacion-irimia.org
Ordinaria: 24 Euros. de Apoio: 36 Euros.

PARA ASUNTOS DA ASOCIACIÓN NON RELACIONADOS COA REVISTA: asociacion-irimia@asociacion-irimia.org

CONTA: Caixa Galicia, CC/2091-0349-45-3040005822 - Urbana, nº 8 - Santiago

DEPÓSITO LEGAL: C-1417-81 **TIRADA:** 1.000 exemplares

ISSN: 2172-9182

IMPRIME: Artes Gráficas LITONOR S.A.L.

DESEÑO E MAQUETACIÓN: Ninfa, Riveiro, Martínez

DISTRIBÚE: IMPACTA

EDICIÓN ELECTRÓNICA: <http://asociacion-irimia.org/revista.xhtml>

DA
CORUÑA
DEPUTACION
www.dicoruna.es

Boa Nova

ECO

Nesta primavera solleira e especialmente calorosa hai quen xa comeza a botar de menos a chuvia. O refraneiro vólvese tolo: a auga de maio pídesse para abril, que de augas xan non é nin mil, nin cen. Quen desexan a chuvia buscan un pequeno alivio a tantos días seguidos de temperaturas estivais. Non sei as labregas, quen de seguro si estarán a pedir que isto mude. Como isto continúe así veremos, nas noticias finais dos telexornais, esas pintorescas imaxes de peregrinacións, actos votivos ou eucaristías ao aire libre, pedindo ao altísimo, santa, santo ou quen se considerar apropiado esa chuvia que axude aos cultivos. Agás no día do casamento do fillo, que éche un día especial e Santa Clara ben entende disto. Todo é posible con tal de pedir. Hai quen non entende moito iso das oracións de petición, malia o “pedide e se vos dará” do evanxeo. Non estamos para debates teolóxicos. Mais se de froitos falamos, só haberá que preguntar as nosas nais para que nos digan que os auténticos froitos son os que veñen do ventre. No entanto, que próximo esta este ventre do embigo que, máis dunha vez, tanto tempo ficamos a mirar.

José A. Martínez

A CLAVE

Se alguén ten sede, que veña onda min e beba

A escena que hoxe nos relata o evanxeo ten un escenario peculiar que pode axudar a entender mellor as palabras de Xesús das que se fai eco o texto. O contexto é a festa das Tendás., unha festa do outono na que se daba grazas pola colleita e pedíase a chuvia necesaria para a vindeira sementeira. Nesta celebración facíase unha procesión ata a fonte de Siloé (Xn 9, 11) na que se recollía auga para botar sobre o altar a modo de sacrificio.

Xesús en medio da celebración, de forma solemne, fai unha nova interpretación deste símbolo da auga. Coa súa persoa e a súa mensaxe inaugúrase unha nova forma de relación con Deus. A forza da experiencia xa non está no rito, senón na súa persoa e na súa mensaxe. A fe brota no interior de cada crente e faise regueiro de vida e non auga estancada nunha piscina. O encontro con Deus xa non a de propiciarse con xestos externos senón abrindo o noso ser a forza do Espírito.

A comunidade xoánica está nos seus comezos facendo un gran esforzo por comprender a súa fe xudía no novo contexto da fe en Xesús. Este esforzo pasa significativamente por situar no seu camiño crente a certeza da nova presenza do Espírito, que eles están a experimentar, e que sostén a validez da nova forma de vivir coma seguidores e seguidoras do mestre.

O relato sostén a esperanza da comunidade e ilumina o seu camiño emprendido pois o Espírito está a ser acontecemento a pesares dos atrancos que experimentan na realidade como expresan o relato que segue a esta escena (Xn 7, 40-52)

Carme Soto

A PALABRA

DOMINGO 12 DE XUÑO. FESTA DA PENTECOSTE Xn 7, 37-39

No derradeiro día, o máis grande da festa, púxose Xesús de pé e gritou: “Se alguén ten sede, que veña onda min e beba quen cre en min. Como di a Escritura, deitaranlle do seu ventre regueiros de auga viva”. Isto dicíao do Espírito que habían recibir cantos creran nel: pois aínda non había Espírito, porque Xesús non fora aínda glorificado.

Falando da lingua Porque toca andar de médicos

Lidia e Valentina

Xesús... saúde... saudíña...

Corren malos tempos para a lírica. Quizais xa empezamos algún artigo así noutra ocasión, recordando as palabras de Golpes Bajos, aquel grupo vigués dos anos 80. Si, pode ser, a verdade é que corren malos tempos para unha chea de cousas. Para a saúde ta-

mén, e como nestes tempos que tanto corren andamos cos ollos postos nela, ímonos recrear en expresións e fases feitas relacionadas co tema.

Porque hai quen ten a saúde dun buxo, unha saúde de ferro, si, évos ben certo que hai quen está forte e san coma un carballo, que está que estopela. Aínda así, a quen non lle deu algunha vez un tantarantán, e incluso máis de un, que chega a semellar que anda polas mans do demo. E ás veces estás mal de costas e peor de barriga, que non sabes como te has poñer. Así e todo non hai mal en que non haxa ben, que tras da néboa vén o sol e tras do mal tempo vén outro mellor, que aínda nunca choveu que non escampase, incluso en *Cien años de soledad*, que choveu catro anos, once meses e dous días e finalmente escampou. O que pasa é que, xa se sabe, cando vén unha non vén soa e por riba de caldo, sopas, que a can fraco todo son pulgas.

O que hai é que mirar por un cando a cousa ten remedio e non acordarse de santa Bárbara máis ca cando

trona, que se deita un e unha á parrandona e que logo lle dá unha volta que o despacha, que o manda para a pataqueira. Algo que sempre axuda á saúde é gardar un chisco a boca, non encher tanto o bandullo, que quen non oíu aquilo de que a cea máis xente matou do que sandou e que de grandes ceas están as sepulturas cheas? O que pasa é que ás veces un e unha pérdense polos ollos, ven a comida e fáiselles auga na boca. E tamén coa bebida que hai quen é un pouco tarabelo e lle anda o sentidiño polas silveiras e o vento polas pólas e vai por aí enfocinando coa tranca que leva, que vai borracho coma unha cuba, coma un can, coma unha prea e logo rompe un óso e ten que levar un brazo na estribeira. É que era bo ter na cabeza algo máis ca piollos e tela para algo máis ca para aguantar do pucho. E iso recordámosllo a todos os alcaldes que se poñen á fronte dos nosos concellos agora nestes días... pero, a ver se non sae a burra capada, a galiña choca, a pascua en venres ou o can cadela...

O Fachineiro do discurso fácil

Non interferencia

Anda este fachineiro profundando -como facía o barbeiro de sábado no conto de Castelao- nas palabras do noso Delegado do Goberno. Resulta que o Miguel Cortizo asegura que non mandou deter antes das eleccións o director do Instituto Galego de Promoción Económica (Igape), Joaquín Varela de Limia, ao subdirector do mesmo organismo público e outras 15 -disque- persoas. As tales criaturas unicamente están acusadas de fraude en subvención públicas, falsidade documental, alzamento de bens, de branquear capitais e fraude fiscal. É dicir, que Cortizo negou, á mantenta, ao

Quod nihil scitur!

electorado esa información por temor a condicionar o sentido do voto. O que se pregunta este fachineiro é cara onde se dirixiría ese voto de contar con esa información adicional. A teor do ocorrido noutros lugares, a conclusión máis verosímil debe ser que Cortizo atrasou a detención para evitar que o electorado premiase os presuntos corruptos. Por que acontece isto? Como dixo o noso compatriota Francisco Sánchez "o escéptico" en 1576, "quod nihil scitur": nada se sabe. Este precursor da dúbida metódica atreveuse a contradicir a Cortizo: é innato ao ser humano querer saber.

A.Q.